

Η ανάγκη να μας αγαπούν - τα πλην και τα συν - Του π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

/ [Γνώμες](#)

Δεν είναι λίγα τα τραγούδια, τα ποιήματα ή τα κάθε λογής κείμενα που εκφράζουν τον πόνο της καρδιάς που απογοητεύτηκε από τους ανθρώπους. Μικροί και μεγάλοι, κάποια φορά στη ζωή τους, θα βιώσουν την απόρριψη, την υποτίμηση, την αδιαφορία από αυτούς που δεν περίμεναν, γι' αυτό και ο πόνος μεγάλος...

- Γράφει ο π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Ο Γέροντας Θαδδαίος της Βιτόβνιτσα λέει: «πρέπει να δώσουμε την καρδιά μας σε κάποιον και αν την δώσουμε σε οποιονδήποτε πρόσωπο αυτού του πλανήτη, αυτό το πρόσωπο μπορεί να μας βλάψει. Όλοι αναζητάμε απεριόριστη και αναλλοίωτη αγάπη και άπειρη ειρήνη, αλλά ποιος μπορεί να μας τη δώσει; ούτε καν οι γονείς

μας ή αδελφοί και οι αδελφές μας. Ο οποιοσδήποτε από αυτούς μπορεί να μας εγκαταλείψει, να μας περιφρονήσει ή να μας βλάψει. Γιατί; Διότι είμαστε πεπερασμένοι από τον χρόνο και τον χώρο και μαχόμαστε όλοι ενάντια στις ακάθαρτες δυνάμεις, που ρυπαίνουν μονίμως τους λογισμούς μας»[1].

Στο πιο πάνω κείμενο διαπιστώνουμε τα εξής

Είναι ανθρώπινη ανάγκη να θέλουμε να μας αγαπήσουν, να νιώσουμε ότι «κάποια καρδιά χτυπά για μας».

Τίποτα δεν είναι δεδομένο και σε κανένα άνθρωπο δεν μπορούμε να εκχωρήσουμε την εμπιστοσύνη μας, περιμένοντας πως ποτέ δεν πρόκειται να μας εγκαταλείψει.

Η αβεβαιότητα αυτή προέρχεται από το πεπερασμένο της ανθρώπινης φύσης που έχουμε όλοι. Αυτή, ένεκα της πτώσης, επηρεάζεται από τις δαιμονικές δυνάμεις που στοχεύουν στη διάσπαση ξεκινώντας από λογισμούς καχυποψίας, αντιπάθειας, ζήλιας, φθόνου και κάθε λογής λογισμούς αντίθετους της αγιότητας, της ταπείνωσης και της ανιδιοτελούς αγάπης.

Βέβαια, όπως όλες οι δοκιμασίες έτσι και αυτή μας βοηθά να πάμε παραπέρα, να αναπτυχθούμε ως πρόσωπα και να ελευθερωθούμε από τις εξαρτήσεις.

Η προσκόλληση σε ανθρώπους, όποιοι και αν είναι αυτοί, και η απαίτηση να μας καλύψουν όλες τις ανάγκες μας, κάθε φύσεως, παραπέμπει σε θεοποίηση του προσώπου. Αυτή η θεώρηση όχι μόνο πνίγει το πρόσωπο, αφού αδυνατεί «να γίνει για μας θεός», αλλά και μας οδηγεί στην ειδωλοποίηση με απρόβλεπτες συνέπειες.

Έτσι, η απογοήτευση γίνεται ώθηση, αν θέλουμε, να στραφούμε στον αληθινό Θεό που μπορεί όχι απλά να ικανοποιήσει τις βαθύτερες ανάγκες της ψυχής μας, με τρόπο και στο χρόνο που γνωρίζει, αλλά, ένεκα του ότι είναι αγάπη τέλεια, και να μην μας απογοητεύσει.

Φυσικά και ο άνθρωπος θέλει άνθρωπο για να του μιλήσει, να τον ακούσει, να τον αγγίξει. Η απεξάρτηση δεν είναι περιφρόνηση ή απόρριψη, αλλά ελευθερία που βάζει τη σχέση στο επίπεδο της χαράς.

Η Τριαδικότητα του Θεού μας μάς προσφέρει τον τρόπο της τέλει σχέσης μεταξύ μας. Στην Εκκλησία του Χριστού μπορούμε να ζήσουμε Θεανθρώπινα τη σχέση και τα σκαμπανεβάσματά μας, ως αμαρτωλοί και αδύνατοι, να ετοιμάζουν την ατελεύτητη χαρά της εν χριστώ κοινωνίας μας.

[1] Οι λογισμοί καθορίζουν τη ζωή μας, Εν πλω, Θ' έκδ. 2022, σ.σ.160-161

www.isagiastriados.com

Πηγή: pemptousia.gr